

să le facă praf, în minunatul „peisaj teatral” românesc. Reluând câteva dintre ideile de atunci, Vlad Massaci reface la Casandra „croiala” spectacolului astfel încât aceasta să se potrivească temperamentului artistic al elevilor săi, care se dovedesc la fel de demni de propunere ca actorii profesioniști. Hazul nebun al spectacolului vine din felul în care este tratată, cu o ironie incredibil de fină și, în fond, plină de dragoste față de Edmond Rostand, dantelăria cuvintelor așezate unul lângă altul de către acesta cu peste două sute de ani în urmă. Mai toți cei aleși de regizor au stofa comică necesară pentru rolurile cu pricina, dar de excelat excelează Bogdan Cotleț (*Percinet*) și Pavel Bârsan (*Bergamin*).

Un asemenea spectacol, la fel ca *Stele în lumina dimineții* de Aleksandr Galin (pe care, din păcate, nu l-am putut vedea pe viu), te face să te bucuri cu adevărat că unii dintre artiștii de valoare ai teatrului românesc, printre care Massaci, dar și actrița Mihaela Sârbu, până de curând rămași în afara sistemului, acționând numai în spațiul independent, au devenit acum, din fericire, și profesori, cedând tentației de a transmite mai departe ceva din ceea ce au înțeles, prin experiențe proprii, despre teatru. De altfel, școala de teatru bucureșteană pare să își afirme din ce în ce mai clar dorința de deschidere către noile tendințe din teatrul românesc, dat fiind că absolvenții săi trebuie să fie pregătiți pentru toate tipurile de experiențe care li se vor oferi, odată ajunși în miezul a ceea ce se va numi într-o zi și la noi „piață de teatru”. O dovadă este și înființarea unui premiu numit „Ars Ludens”, dedicat „absolvenților UNATC care au confirmat prin activitatea lor valoarea școlii românești de teatru” și oferit anul acesta de către decanul Gelu Colceag lui Florin Piersic jr., reprezentant exponențial al mișcării *underground* în teatru și film, „pentru originalitate și calitate deosebită în realizarea proiectelor teatrale și cinematografice”. Și pentru că ochii școlii nu trebuie să fie îndreptați numai spre cei aflați sub reflectoare, Florin Zamfirescu a oferit Premiul Rectorului colectivului Studioului Casandra care, în frunte cu Valeriu Grama, a făcut posibile spectacolele de la Casandra și, nu mai puțin, Gala Absolvenților – acum și în fiecare an.

FOCȘANI

Marinela ȚEPUȘ

Ce este STEF-ul? Cine sunt STEF-iștii?

STEF (Stagiunea Elevilor Focșăneni) este o manifestare culturală anuală, ajunsă la cea de-a XXIII-a ediție, care adună laolaltă, pentru două–trei zile, mai toată floarea tinerimii focșănene (o mică parte – în calitate de actori, eventual regizori, scenografi; majoritatea – în cea de spectatori). Festivalul n-ar fi luat ființă dacă nu ar fi existat permanent o mână de oameni entuziaști, preocupați de astfel de activități (să le numim „artistic-educative”). În ultimii cinci–șase ani, meritul exclusiv al existenței acestui eveniment, deloc neglijabil, cade în seama lui Aurel Oborocea, directorul Casei de Cultură a Sindicatelor din Focșani. Aparent fără vreo legătură cu arta scenică, în fond, însă, un mare iubitor de teatru – aduce, pe

scena instituției pe care o conduce, cu fiecare prilej favorabil, spectacole importante –, și, mai ales, unul dintre acei oameni statornici și încăpățânați, care știu că o idee o dată dispărută, cu greu mai poate fi înlocuită, Aurel Oborocea se luptă cu Inspectoratul Școlar Județean, cu directorii liceelor din urbe pentru a menține acest proiect, născut acum vreo douăzeci și ceva de ani, și care și-a dovedit, în timp, utilitatea. Pentru că mulți „foști STEF-iști” sunt astăzi actori, regizori. Ei joacă pe scene importante ale țării, ori acasă, pe scena Teatrului Municipal. Amintim doar câțiva: Gabriel Răuță, Raluca Gheorghiu, Adrian Damian, Adina Andrei, Adrian Ciglenean, Sorin Rusu... Dar existența STEF-ului nu presupune, în mod expres, îndrumarea adolescenților spre profesii artistice; menirea sa este mai ales aceea de a-i învăța pe elevi să comunice, să trăiască și să creeze, fie și pe termen limitat, în echipă, să învețe să rostească logic un text și, nu în ultimul rând, să învețe a deveni buni spectatori. Întrebați, junii răspund, la unison, că teatrul va rămâne una dintre marile lor pasiuni, că indiferent de ceea ce urmează a face, nu vor ocoli sălile de spectacol. Merită să-i credem și să-i credăm. Spuneam că Aurel Oborocea „se luptă” pentru menținerea acestei idei. Asta nu înseamnă neapărat că profesorii ar fi refractari... Ei ar dori numai ca elevii lor să beneficieze de cât mai multă vreme pentru studiu; STEF-ul are loc în iunie, adică exact înaintea examenelor de bacalaureat, când timpul este drămuț... Experiența dovedește, însă, că o activitate nu o exclude pe alta, că aceia care vor să fie vedete pentru câteva zile sunt la fel de dornici și de a-și lua cu bine examenele, ba sunt chiar mai serioși, mai responsabili.

Fac parte din juriul Festivalului de vreo cinci sau șase ani, și nici o clipă nu am socotit această misie, încredințată mie de către directorul de drept al manifestării, o corvoadă. Candoarea unora, inteligența altora, talentul câtorva transformă evenimentul într-o adevărată bucurie pentru suflet. Sigur că reprezentațiile nu trebuie privite cu ochiul critic al profesionistului, ci cu inima deschisă a spectatorului/pedagogului. Am recunoscut, în felul acesta, destule calități fiecărei producții: o scenografie de ținută, relații bine înjghebate între personaje, dicțiune bună la unii copii, texte alese cu grijă (în acest an, au fost prezentate foarte multe piese românești), bine adaptate pentru scenă, materiale publicitare (afișe, programe) realizate cu seriozitate. Chiar dacă numai unii au fost premiați, laurii aparțin tuturor. Preocuparea ca acest proiect să nu moară, ci să se nască, an de an, aproape din cenușă, rămâne, în definitiv, lucrul cel mai de preț! Nu cred că menirea mea, acum, este de a face o ierarhizare a școlilor participante, de a spune că un elev e mai dotat decât altul, că instructori trebuie să fie neapărat actori și regizori profesioniști, neapărat profesori sau neapărat elevi. S-a dovedit că pot fi și unii, și alții, și că cea mai importantă este dorința de a face!

Au participat, în acest an: **Grupul Școlar de Construcții Montaj** (*Podul sinucigașilor* de Paul Ioachim, îndrumător: Iulian Țanea); **Grupul Școlar de Electrotehnică** (*Adam și Eva* de Mark Twain, îndrumător: Ofelia Voicu); **Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”** (*Săptămâna luminată* de Mihail Săulescu, îndrumător: Elena Vișinescu); **Grupul Școlar Forestier** (*Catrafusele* de I.D. Sârbu, îndrumător: Valentin Cotigă); **Liceul Pedagogic „Spiru Haret”** (*Huhurezul* de Giovanni Maria-Cecchi, îndrumător: Daniel Oana); **Colegiul Național „Unirea”** (*Bădăranii* de Carlo Goldoni, îndrumător: Adrian Damian); **Colegiul Economic „Mihail Kogălniceanu”** (*Gaițele* de Al. I. Kirițescu, îndrumător: Florin Rogoz).